

K.Sz.T.

Ma Szent Páltól egy nagyon fontos mondatot hallhattunk: *Isten az, aki nekünk veletek együtt Krisztus iránti szilárdságot ad,*

Mai kaotikus és egyre bizonytalanabbá váló világunkban óriási üzenete van ennek a közel kétezer éve megfogalmazott buzdításnak.

Isten adja nekünk ezt a szilárdságot, együtt azokkal a hittestvéreinkkel, akikkel Krisztushoz tartozunk. Sem Isten nélkül, sem Krisztushoz való ragaszkodásunk, sem egymással való összetartozásunk nélkül nem adatik meg ez a szilárdság.

És nem is pusztán valami belső érzésre utal, amelyet vagy megtapasztalunk a saját lelkünkben vagy nem, hanem ennek látható, külső jegyeivel is igazolni akarja, hogy ez a szilárdság – amire oly nagy szükségünk van – ez meghatározza az életünket. Isten nekünk Krisztus iránti szilárdságot ad, – és így folytatja: *fölken minket, meg is jelöl minket és mintegy foglalóul a szívünkbe adja a Lelket.*

Mit is jelent ez? Korábban királyokat, prófétákat kentek föl olajkenettel. Az imádságban ráöntött olaj megváltoztatta, az addig félénk, fiatal ifjút, s egyszeriben királlyá avatta, a nép vezetőjévé tette. Így lett király Saul, Dávid és más királyok is, így lett Isten fölkent papjává Áron és a többi főpap. Aki egyházunkban megkeresztelkedett és részesült a bérmálás szentségében, azaz meg lett pecsételve a Szentlélek ajándékával, akár tud róla, akár nem, akár él vele, akár nem, Isten fölkentjévé lett, feladatot és hozzá erőt is kapott. Az egyházba tartozásunk nem csupán klubtagság, közösségi érzés, hanem Isten ereje bennünk. Erő, amely összeköt minket egymással és Istennel.

Egyébként erre utal minden miroválás is, amikor szentelt olajjal megkeni a pap a homlokunkat, mintegy emlékeztetőül, hogy ez az erő bennünk van, élnünk lehet, élnünk kell vele. De nem a külső szertartási elemekről szeretnék beszélni, hanem erről a belső erőről, amely a Krisztushoz tartozásunkból fakad.

Nem véletlenül fogalmaz így Szent Pál, hogy Isten nekünk *Krisztus iránti szilárdságot* ad. Nem valami küzdő harcossá avat, nem az emberekkel

való viaskodásra készít föl bennünket, hanem arra tesz képessé, hogy gyöngeségeink ellenére is ragaszkodjunk Krisztushoz.

Ez a hit, testvéreim! Ez szilárdítja meg az életünket. Ez világítja meg azt az ellentmondást, hogy *amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős*. Mert minél gyöngébbnek érzem magam – akár a belső, akár a külső küzdelmekben –, annál jobban kapaszkodom abba, *aki nekem erőt ad*. Ehhöz kaptuk meg a Szentlelket, aki belülről készítet bennünket a helyes lépésekre, a helyes döntésre, hogy mindig, minden körülmények között Krisztusba kapaszkodjunk, ő legyen a mi menedékünk, ő legyen az erőnk.

Kedves Igazgatónők és urak! Kedves pedagógusok, kedves munkatársak, kedves diákok és szülők!

A 2026/27-i tanévre a Hajdúdorogi Főegyházmegye oktatási intézményeiben ezt a jelmondatot kaptuk: ***Világítson a ti világosságotok!***

A vezetőknek adott magyarázatban már kifejtettem, hogy ez a világosság az a tiszta látás, amely képessé tesz minket arra, hogy Isten szemével nézzük a világot, az embereket és önmagunkat. Ez a hit látása, amelyet a Teremtő világossággként adott nekünk. „*Tested világa a szemed*” – mondja maga Krisztus. *Ha benned a világosság sötétség, akkor mekkora lesz a sötétség?* Tény, hogy egyre komorodik a világunk, egyre sötétebb felhők fedik el előlünk a jövő reményének fényét. Mostanában talán kevesebbet beszélünk a háborúról, de a napokban Ábel atyával való kijezi utunk során bizony, megtapasztalhattuk, hogy ez a szörnyű átok mind a mai napig emberek ezreinek, millióinak okoz nyomorúságot. S hogy hogyan lesz tovább, egyáltalán nem tudhatjuk. De nem erről akarok beszélni, hanem éppen arról a világosságról, amely mindenek ellenére beragyogja az életünket. Ha hit nélkül, Krisztushoz való ragaszkodás nélkül élnénk, ugyan miben reménykedhetnénk?

Ám ezzel, az idej jelmondatunkkal nem csupán pislákoló reménységet kaptunk, hogy valahol csak van, valami fény, olcsónak tűnő vigaszt: a felhők fölött mindig süt a nap. Ez a fény itt van bennünk, itt van az életünkben, besugározza a hétköznapijainkat. Ez a fény mi magunk vagyunk, a tetteink, a gondolataink, **ha azokat imádság járja át.**

Ez a világításra szóló felhívás ma is elhangzott a püspöki Szent Liturgia elején: „Úgy világítson a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket és dicsőítsék Atyátokat, aki a mennyben van.” A Szentlelket követve tudunk úgy élni, úgy cselekedni, hogy az az emberek számára is világosságot adjon. Ma esetleg könnyen félreérthető a buzdításnak ez a része, hogy „lássák jócselekedeteiteket”. Nyilván nem az egyes iskolák kommunikációs felelőseinek szól a fölszólítás, hogy mindent tegyünk ki a világhálóra, akármit is viszünk végbe, azt hirdessük a világnak, hadd lássák az emberek. Persze, mai életünknek ez is része, nem erről akarom lebeszélni ennek a munkának a felelőseit. De ha csak láthatóvá tesszük a tevékenységeinket, ha csak hirdetjük, hogy mi mindent csinálunk, attól még nem fogják dicsőíteni Mennyei Atyánkat. Éppen ez a tetteink mércéje, hogy amit teszünk az emberek szeme láttára, az vajon készíti-e őket arra, hogy Istenhez forduljanak.

Kedves Tanárok, Pedagógusok! A tanítási órákon, szünetekben, szünidőben és minden más napokon végzett munkánk, szavaink, gesztusaink vajon Istenhez vezetik-e a gyermekeinket? Vajon készíti-e őket arra, hogy dicsőítsék a Mennyei Atyát? Rávezeti-e őket arra, hogy Krisztusba kapaszkodjanak? Csak akkor, ha mi is Krisztusba kapaszkodunk. Éppen ez a nagyszerű hír, a minden szomorúságot fölülíró biztatás, hogy gyöngeségünk ellenére is van erőnk. Mert azt nem magunkban kell keresnünk, hanem a bennünk élő Szentlélek adja meg nekünk.

Világítson a ti világosságotok! Fedezzétek föl, fedezzük föl, hogy a Szentlélek vezette tetteink világosságot adnak nekünk is, a körülöttünk élőknek is! Ezeknek a tetteknek világítaniuk kell. Az iskoláinknak, intézményeinknek fényhordozóvá kell lenniük, másokat is az isteni világosságra kell vezetniük.

Befejezésül hadd idézze újra Szent Pált, aki a korintusiakat nem csak azzal erősítette meg, hogy az életünk igazi szilárdsága a Krisztushoz való ragaszkodásunk, hanem arra is utalt, hogy ez nem csak biztonságot ad, hanem örömet is jelent. Ebben is osztozni akar a Korintusban élő hittestvéreivel és én is szeretnék osztozni a munkatársaimmal: *„örömötök munkatársai vagyunk, mert szilárdan álltok a hitben.”* Szeretnék én is ebben a tanévben, minden megküzdött nehézség ellenére, illetve inkább azokkal együtt is örömötök munkatársa lenni. A Krisztushoz tartozás öröme, a hozzá való

ragaszkodás szilárdsága világítson minden iskolánkban, minden pedagógus és diák lelkében, mindannyiunk családjában! Amen.